

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i medfør af nedennævnte direktiv, ved i regionen Wallonien at have godkendt driften af bestående anlæg, der ikke opfyldte kravene i artikel 3, 7, 9, 10, 13, 14, litra a) og b), og artikel 15, stk. 2, uanset at fristen den 30. oktober 2007 var overskredet, som foreskrevet i artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/1/EF af 15. januar 2008 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening ⁽¹⁾.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for at bringe bestående anlæg, hvis drift vil kunne medføre emissioner i luften, vandet og jorden og medføre forurening, i overensstemmelse med reglerne udløb i medfør af artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/1/EF den 30. oktober 2007. På tidspunktet for sagens anlæg havde sagsøgte således endnu ikke vedtaget alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på at efterkomme dette krav i regionen Wallonien eller havde under alle omstændigheder ikke givet Kommissionen meddelelse herom.

⁽¹⁾ EUT L 24, s. 8.

Sag anlagt den 10. juli 2009 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-259/09)

(2009/C 220/48)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved A. Marghelis og P. Van den Wyngaert, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/21/EF af 15. marts 2006 om håndtering af affald fra udvindingindustrien ⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen meddelelse herom.
- Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 1. maj 2008.

⁽¹⁾ EUT L 102, s. 15.

Appel iværksat den 13. juli 2009 af Activision Blizzard Germany GmbH (tidligere CD-Contact Data GmbH) til prøvelse af dom afsagt den 30. april 2009 af Retten i Første Instans (Ottende Afdeling) i sag T-18/03, CD-Contact Data GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-260/09 P)

(2009/C 220/49)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Activision Blizzard Germany GmbH (tidligere CD-Contact Data GmbH) (ved advocaat J.K. de Pree og Advocate E.N.M. Raedts)

Den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgerens påstande

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Ophævelse af den appellerede dom for så vidt som Retten i Første Instans ikke gav Contact Data medhold i selskabets påstand om annullation af beslutningen.
- Annullation af beslutningen for så vidt den vedrører CD Contact.
- Subsidiært ophævelse af den appellerede dom, for så vidt som den angår afvisningen af Contact Datas påstand om annullation af beslutningen, og hjemvisning af sagen til Retten i Første Instans.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger ved begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten anfører, at Retten i Første Instans har foretaget en fejlagtig retlig kvalificering af de faktiske forhold ved at fastslå, at der forelå en ulovlig aftale som omhandlet i artikel 81, stk. 1, EF mellem Nintendo of Europe GmbH (herefter »Nintendo«) og Contact Data, uden først at vurdere hvorvidt denne aftale tog sigte på at begrænse aktiv parallelhandel eller passiv parallelhandel.

Distributionsaftalen, som var helt lovlig, forbød aktiv parallelhandel, mens den tillod passiv parallelhandel. Ikke desto mindre fastslog Retten i Første Instans, at det fremgik af flere faxer fra Contact Data, at selskabet deltog i Nintendos ordning med udveksling af oplysninger, hvis formål i strid med artikel 81,

stk. 1, EF var at afsløre parallelimport. Denne konklusion må anses som en fejlagtig retlig kvalificering af de faktiske forhold eller i det mindste en tilsidesættelse af begrundelsespligten, idet Retten i Første Instans ikke godtgjorde, hvorvidt adfærden vedrørte passiv eller aktiv parallelimport.

Retten i Første Instans har foretaget en urigtig gengivelse af beviser ved at antage, at dokumenterne, der omtales i den appellerede doms præmis 56-68, angik et ulovligt forhold. I disse dokumenter klagede Contact Data over eksport til Belgien i strid med selskabets eneret, selskabet anvendte oplysninger om priser på import som et forhandlingsmiddel til at opnå en bedre pris fra Nintendo og henviste til »parallelimport«. At fastslå, at dokumenterne angik andet end en begrænsning af aktivt salg ind på Contact Datas eneforhandlingsområde eller den måde, som Contact Data anvendte til at presse selskabets leverandør til at sænke dennes salgspris, vil ikke være foreneligt med disse dokumenters ordlyd.

Retten i Første Instans anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at de nævnte dokumenter udgjorde tilstrækkeligt bevis på, at der fandtes en aftale som omhandlet i artikel 81, stk. 1, EF. I manglen af direkte dokumentbevis i form af en aftale skulle Retten i Første Instans have fastslået tilstedeværelsen af en samstemmende vilje om at begrænse parallelhandel, som krævede, at en ensidig politik vedtaget af Nintendo vedrørende et konkurrencebegrænsende formål udgjorde en udtrykkelig eller stiltiende opfordring til Contact Data om sammen at gennemføre dette formål og i det mindste Contact Datas stiltiende samtykke. Retten i Første Instans har ikke tilstrækkeligt bevist, at disse kriterier er blevet opfyldt.

Endvidere fastslog Retten i Første Instans ukorrekt, at Contact Data havde samtykket i Nintendos ensidigt vedtagne politik. Særligt afslog Retten i Første Instans urigtigt — ved at henvise til retspraksis vedrørende horisontale karteller — at tage relevansen af Contact Datas faktiske udførsel af varer i betragtning, eftersom en sådan faktisk eksport — i henhold til fast retspraksis — i tilfælde af vertikale aftaler rejser tvivl om distributørens samtykke til en ulovlig politik om at hæmme parallelhandel.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Stuttgart (Tyskland) den 14. juli 2009 — udleveringsprocedure mod Gaetano Mantello

(Sag C-261/09)

(2009/C 220/50)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Stuttgart

Part i hovedsagen

Gaetano Mantello

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal vurderingen af, om der er tale om de »samme handlinger« som omhandlet i artikel 3, nr. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne ⁽¹⁾ ske
 - a) under henvisning til lovgivningen i den udstedende medlemsstat, eller
 - b) under henvisning til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, eller
 - c) ved en selvstændig fortolkning af begrebet »samme handlinger«, som er specifik for Unionen?
- 2) I en situation, hvor efterforskningsmyndighederne på tidspunktet for en domfældelse for ulovlig indførsel af narkotika var i besiddelse af oplysninger og beviser, som understøttede en stærk mistanke om deltagelse i en kriminel organisation, men af taktiske årsager forbundet med deres efterforskning undlod at videregive disse oplysninger og beviser til domstolen og undlod at indlede en retsforfølgning på grundlag heraf, udgør den nævnte ulovlige indførsel af narkotika, da den »samme handling« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2, som deltagelse i en kriminel organisation, som handler med narkotika?

⁽¹⁾ EFT L 190, s. 1.

Appel iværksat den 14. juli 2009 af Edwin Co. Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten i Første Instans (Femte Afdeling) den 14. maj 2009 i sag T-165/06, Elio Fiorucci mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-263/09 P)

(2009/C 220/51)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Edwin Co. Ltd (ved advokati D. Rigatti, M. Bertani, S. Vere, K.P. Muraro og M. Balestriero)

De andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og Elio Fiorucci

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves.

— Elio Fiorucci tilpligtes at betale sagens omkostninger.